IVONA KNECHTLOVÁ

KAPITÁNKA MIA

a tajemství Hadí zátoky

PIK
OLA

KAPITÁNKA MIA

a tajemství Hadí zátoky

IVONA KNECHTOVÁ

IVONA KNECHTLOVÁ

KAPITÁNKA MIA a tajemství Hadí zátoky

EUROMEDIA GROUP

Text a ilustrace © Ivona Knechtlová, 2026
ISBN 978-80-284-1516-7

Tatínkovi

KAPITÁNKA PIRÁTŮ

Další teplý letní den se chýlil ke konci. Zátoka, kde kotvil hausbót, se zalila jemným oranžovým světlem, jak se slunce pomalu sklánělo k obzoru. Všude vládlo ticho a klid. Bylo skoro bezvětří.

Mia seděla na palubě v proutěném křesílku, pila čaj a dívala se na vodu. Nemo ležel na zemi u jejích nohou a pospával. V dálce zahlédla plout dvě krásné dřevěné plachetnice. Jely na motor se skasanými plachtami. Na nebi jí nad hlavou kroužilo několik vlaštovek.

Mia se usmívala. Právě v téhle klidné tiché chvíli si uvědomila, jak moc to tady má ráda. Přehradu, jejich zátoku, lesy, nedalekou Lhotu a hlavně dědův hausbót. Všechno si tu během krátké doby tolik oblíbila. Stromy sklánějící se nad hladinou, šepot větru, zpěv ptáků, ranní mlhy, jasné teplé dny i překrásné západy slunce. Milovala i šplouchavé zvuky vln a pohupování hausbótu na vodě. Nic z toho ve městě, kde bydlela, nebylo. Tedy západy slunce, teplé letní dny

i zpěv ptáků samozřejmě ano, ale bylo to tam úplně jiné. A určitě ne tak krásné jako zde u vody.

Tady každý den zažívala něco nového. Vídala volavky, kormorány, racky, a jednou dokonce zahlédla ve vodě plavat hada. Ukázalo se nakonec, že je to jen neškodná užovka obojková, ale i tak to pro ni byl ohromný zážitek. Letošní léto bylo zatím rozhodně nejzábavnější ze všech, které kdy Mia zažila. Tenhle rok totiž poprvé trávila prázdniny u dědy na hausbótu. Děda býval námořníkem, ale dávno už byl v důchodu. Hausbót si koupil tuhle zimu. S Miiným tatínkem ho pak celé jaro pečlivě opravovali, aby na něm mohl děda přes léto bydlet. A teď byl hausbót jako nový. Když sem Mia před dvěma týdny přijela trávit část prázdnin, nikoho kromě dědy a Nema, dědova psa, tu neznala. A teď už tu má tolik přátel!

Nejprve objevovali přehradu jen s dědou a Nemem, ale docela brzy se skamarádila se Šimonem, který sem přijel pár dní po ní, aby strávil prázdniny u své babičky Amálie. Ta měla domek s překrásnou zahradou na břehu kousek za lesem. Jednoho dne Mia se Šimonem našli po vodě plout vzkaz v láhvi a podle tajemných indicií pak hledali poklad. V průběhu téhle dobrodružné cesty se střetli s piráty – kluky Alešem

a Lukášem, bratranci, kteří měli chatu na protějším břehu a kteří jim chtěli poklad uloupit. Nakonec se ale Mie se Šimonem podařilo oba přelstít. Ti jim pak k Miinu i Šimonovu velkému překvapení nabídli, že budou jejich přáteli. Miu prohlásili svou kapitánkou, a tak teď ona, Mia, velí skupině pirátů.

Brzy se ukázalo, že i Aleš a Lukáš jsou skvělí kluci. Mia byla překvapená, jak moc si všichni rozumějí. Během pár dní se z nich všech stala skvělá parta. Pořádali výpravy na paddleboardech, a dokonce i Šimon si kluky oblíbil. Brzy poznal, že od nich bylo všechno to nepřátelství jen taková póza, ve skutečnosti byli bezvadní. Ze Šimona už si legraci nedělali, a když mu někdy řekli „Einsteine“, byla to teď vždy jen upřímná pochvala, že se mu něco extra povedlo. Šimon byl totiž opravdu moc chytrý, ve všem se vyznal a to se na jejich objevných cestách výborně hodilo. Aleš a Lukáš zase byli praktičtí a moc šikovní. Uměli pracovat se dřevem, vyznali se v motorech a všemožných technických věcech.

Každé ráno teď všichni přicházeli na hausbót, aby se společně přichystali na další výpravu, a večer se tu scházeli k večeři, takže u dědy bylo stále plno. Děda někdy z legrace říkal, ať se trochu uklidní, jinak se mu celý hausbót potopí. Ale Mia věděla, že je za ten ruch moc rád. Usmíval se pod vousy, seděl ve svém křesílku, upíjel bílou kávu ze svého oblíbeného hrnku a často se i účastnil jejich pirátské porady. Ale nejvíc nadšený byl asi Nemo, protože se u nich neustále něco dělo. Běhal kolem dětí a vesele mrskal ocasem.

Kromě kluků už Mia znala i řadu místních lidí. Samozřejmě Amálii, Šimonovu babičku, která moc ráda malovala obrazy květin ve své zahradě. Ale také třeba Marušku s Tondou, kteří vedli obchod na návsi ve Lhotě. Často tam s kluky zašli pro svačinu, když se chystali na nějaké větší dobrodružství. Mia měla nejraději borůvkový koláč s tvarohem a drobenkou a křupavé rohlíky. Tonda jim také až na hausbót pravidelně vozil svou loďkou objednané nákupy.